

РЕШЕНИЕ

№ 29109

гр. София, 20.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 01.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **6315** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 46, ал. 1 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК. Производството е образувано по жалба на Т. Г., гражданин на Република Т., [дата на раждане], съд. адр. [населено място], [улица] срещу Заповед рег. № 4536 ПАМ-116/15.04.2026 г. на началника на ГПУ-С., с която му е наложена принудителна административна мярка „експулсиране – република Т.“ на основание чл. 42, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски. Ответникът началника на ГПУ-С. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество. Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК: От фактическа страна е безспорно, че със Заповед рег. № 1/3 4536 ПАМ-116/15.04.2026 г. на началника на ГПУ-С. на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „експулсиране – република Т.“ на основание чл. 42, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Заповедта е издадена във формата и с съдържанието по чл. 59 от АПК, както и от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, предвид заповед рег. № 4070з-632 от 17.06.2024 г. на директора на РДГП-Е., поради което е валиден административен акт. В заповедта, като мотиви за издаването ѝ, е посочено предложение рег. № 4536р 12299/12.04.2026 г. на началник група на ГКПП - „Капитан А.“. В заповедта и предложението е посочено безспорното, че жалбоподателят е за престъпление по чл. 280, ал. 2, т.т. 1, 3 и 4

във вр. ал. 1 от НК за това, че на 11.04.2026 г. , като шофьор на МПС, в пригоден тайник, незаконно прекарва на територията на Република Б. от Република Т. две лица. Това осъждане е основание по чл. 42, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ да се наложи процесната принудителна мярка. В настоящия случай органът се е позовал на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, а именно наличие на данни, че турският гражданин извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Последното е безспорно установено от данните по делото, предвид горецитираното наказателно производство срещу жалбоподателя. В този смисъл посочените в заповедта мотиви за издаването ѝ съответстват на предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ предпоставки за прилагане на конкретната ПАМ. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че процесната заповед за ПАМ е издадена при неотчитане на възможността за несъразмерно засягане с постановяването ѝ на правото на лицето на личен и семеен живот. При безспорно установено законово основание за налагане на процесната ПАМ, издателят на оспорения акт е действал при условията на обвързана компетентност, без да има избор дали да наложи мярката или не. Това е така, тъй като нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им са императивни и задължителни за органа. За прилагането им е необходимо само установяване на визириания в хипотезата на нормата юридически факт – за посочената ПАМ, че конкретното лице извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Този факт, както се посочи по-горе в мотивите, е безспорно доказан в административното производство. Неоснователно е позоваването на жалбоподателя на нарушение на чл. 8 ЕКЗПЧОС, доколкото с процесната заповед се засягало правото му на личен и семеен живот. Самата норма, с ал. 2, постановява, че ограничаването на правата е допустимо: намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима 2/3 освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Осъществяването от лицето деяние, освен че съставлява престъпление, съгласно българското законодателство, съответно налице е незначително нарушение на законите и установения правов ред в Република Б., се включва в областта на особено тежката престъпност с трансгранично измерение, съгласно чл. 83, пар. 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). Поради това наложената мярка е пропорционална на заплахата, създадена от поведението на чуждия гражданин и с нея не се засяга в недопустима степен правото му на личен и семеен живот, гарантирано от Конвенцията, включително с определения срок на ПАМ. В гореизложения смисъл е решение № 13813 от 18.12.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7047/2024 г., III отд. Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Въз основа на гореизложеното, съдът Р Е Ш И: ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Г., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица] срещу Заповед рег. № 4536 ПАМ 116/15.04.2026 г. на началника на ГПУ-С.. Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено. СЪДИЯ